

Vergonya!

PARLAMENT DE CATALUNYA

Jordi Sedó

Lingüista i escriptor

www.escriptors.cat/autors/jordisedo

Si hagués de definir amb una sola paraula el sentiment que provoquen les coses que es fan al voltant de la política en aquest estat, escolliria *estupefacció*. Estupefacció com la que ens produeix, per exemple, l'increïble fet que, ni al llarg del macrojudici del Suprem ni, de moment, amb el que ja ha avançat l'actual de l'Audiència Nacional, no hagi estat possible encara saber qui caram va ordenar les càrregues del Primer d'Octubre. És inaudit...!

En l'àmbit de Catalunya, per parlar només del que ha passat recentment, dilluns, al Parlament, hi va haver una única cosa capaç de superar la lamentable escena de mig govern dret i aplaudint el president i l'altre mig mirant-s'ho asseguts i amb cara de circumstàncies. Em refereixo, naturalment, al vergonyós espectacle dels membres de Ciutadans cridant “*¡delincuente, delincuente...!*” contra qui avui és encara el Molt Honorable President de la Generalitat de Catalunya, mentre Roger Torrent intentava controlar la situació desesperadament. La continguda postura de dignitat que va adoptar tan sols va poder posar de manifest la seva impotència davant dels energúmens que vociferaven a la sala, covardament emparats per la certesa que ningú més seria capaç d'observar un comportament similar per neutralitzar el seu. Com si fos-

sin nens al pati d'una escola fent assetjament a un company i escudant-se en el grup, mentre la mestra, que no pot amb tanta força bruta, intenta infructuosament sufocar l'acció... Però on hem arribat...?

Senyors diputats i senyores diputades de Ciutadans, l'actitud incendiària i barroera que acostumen a tenir vostès no és pròpia de persones a qui se suposa una certa preparació. Perquè, dilluns, vostès es van comportar igual que gorilles proferint gregàriament troglodítics esgarips. La seva feina és bàsicament parlar. Enraonar. És a dir, exposar raons. Argumentar, negociar, mirar de convèncer i, sobretot, fer-se escoltar des d'una tribuna i no pas des de la grada i a cor, com si fossin un grupat d'aficionats al futbol escridassant l'àrbitre desafortadament. Com si no disposessin de micròfons; com si no disposessin d'un temps que els permet prendre la paraula de manera assossegada o, si ho prefereixen, amb tota la vehemència que considerin; com si la seva obligació no fos respectar el reglament, fins i tot, encara que creguin que algun

Us cap el dubtós honor de ser, efectivament, el partit que més ha fet per a fomentar la violència, l'odi i la divisió al si de la societat catalana

rival polític no l'ha respectat; com si la seva posició els donés llicència per fer gala d'aquesta mala educació que exhibeixen sempre, aquesta cara d'ofesos que fan cada cop que s'expressen; com si tot els fos un afront; com si fossin els únics justos; com si estiguessin en possessió de la veritat absoluta; com si tots els altres diputats fossin una colla de desaprensius... És l'actitud típica dels que no tenen arguments, que és el que els passa a vostès i, per això, han de recórrer a aquests inconfessables estratagemes i als tòpics estereotipats amb què sovint despatxen les preguntes que els fan els periodistes o altres parlamentaris.

Què ve després d'això? Arremetre a trompades amb tothom qui no pensi com vostès? Senyors de Ciutadans, vostès poden dur al Parlament totes les raons que vulguin i postular la ideologia que els sembli més adequada. És per a això que els han votat. I poden aportar-hi les idees que trobin més justes. Sense cap restricció, naturalment. És la seva feina i tenen l'obligació de fer-la. I poden continuar intentant combatre la cultura catalana i destruir tot allò que, a empentes i rodolons, han construït els que els han precedit des d'ideologies diverses, alguns arribant, fins i tot, a donar-hi la vida. Poden continuar estirant les veritats fins que esdevinguin mentides i continuar mentint tants cops com vulguin fins que les mentides semblin veritats. Ja s'ho trobaran...

Però el que no poden fer és atropellar els altres parlamentaris ni oferir aquest espectacle lamentable a la ciutadania. Perquè si els atropellen a ells, ens atropellen a tots. Perquè ells són els nostres representants i mereixen la mateixa dignitat que haurien de merèixer vostès. Per respecte als qui no els hem votat a vostès, però per respecte, també, als qui sí que els han votat, que deuen sentir la mateixa vergonya que sento jo quan els veig perdre la dignitat als seus escons de la manera que la perden. I per respecte a les institucions catalanes, que estan obligats a servir. Per respecte al meu president a qui no he votat, però que és el meu, igual que ho és el de vostès per molt que els requi. Perquè si la política, al Parlament, es fa a base de crits, llenguatge i gestos barroers i fatxendes, insults, mala educació, exabruptes i mal humor i trencant les regles del joc, en comptes de fer-ho a base d'arguments, es molt probable que aquesta actitud es traslladi, a la societat, en forma de violència.

De moment, us cap el dubtós honor de ser, efectivament, el partit que més ha fet per fomentar la violència, l'odi i la divisió al si de la societat catalana. Sort en tenim, del famós seny els catalans, que ens ha impedit fer-vos gaire cas, tal com va posar de manifest el resultat de les darreres eleccions generals, on vau recollir el just premi a la vostra intolerable acció parlamentària, al vostre llenguatge de suburbi, a la vostra absoluta manca d'humanitat quan parleu dels presos polítics, a les mentides que escampeu i al populisme i la demagògia que acostumeu a fer servir aprofitant-vos, en molts casos, de la bona fe de les persones.

Us hauria de caure la cara de vergonya...!

Futur imperfecte

Esteve Maspons Gual

Activista cultural

masponsmollet@hotmail.com

(*Futur imperfecte* perquè no existeix el temps verbal *futur fotut*). La calenta és la declaració d'emergència climàtica a Mollet i l'aparició de Mollet pel Futur. La freda és que conté més objectius que no pas mesures valentes que representin un canvi de xip, semblant a les cimeres del clima, on només es posen d'acord a rebaixar el CO₂. Com si a qui es vol aprimar li diuen que el que cal fer és perdre quilos... sense dir com! Esperem que amb les ajudes a l'energia solar promeses, Mollet deixi de ser a la cua d'aquestes subvencions. Caldria plantejar-se també

si cal multar amb 300 euros els patinets –potser el vehicle del futur– per molt que faci riure al profà.

El concepte emergència no s'ha entès. Hi ha centenars de petites grans mesures a aplicar, amb emergència! Tantes, però, com interessos econòmics, no només dels empresaris. La barbaritat –dels bars– d'encendre una estufa a l'aire lliure és ben vista pels treballadors, la gent de la hostaleria i els clients. Tot just ara algun ajuntament ha parlat de prohibir-les. Tot a pas de formiga.

Una molt escassa predisposició al sacrifici i a la renúncia d'algunes comoditats, la ignorància, l'egoisme criminal i l'estupidesa formen un còctel fatal per a un organisme tan debilitat. Fins i tot Podem, com els altres, ha fixat el creixement com a primer objectiu i és la primera causa, també, del desgavell i de totes les Glòria.

Fa molts lustres que alguns ja plantejàvem aquest atzacac. Tot i això penso que la gent no ho veu com a garantia de res i que el que ara escrivim despararà la mateixa incredulitat. Des de dalt i a baix, tothom va menysprear o ignorar la veu ambienta-

lista-ecologista i el canvi climàtic. Els homes del temps deien que “no teníem memòria meteorològica”. Ara se'n parla perquè el problema ja no es pot amagar. Que ara el reconeguim dona idea de la seva gravetat. El que no saben és com desmuntar l'engranatge diabòlic. Hom ha anat posant pedaços i cremant etapes. Ara estem en la d'emergència climàtica. Amb el seu fracàs només en quedarà una: la del camp qui pugui! El sistema consumista, germà del creixementisme, pitjor que el *desarrollismo*, s'ha demostrat nefast, però hom hi insisteix. Haurem de concloure que l'única manera d'evitar el desastre seria l'esgotament del petroli?

Acabo amb dos retalls d'EL 9 NOU que conservo de fa lustres. Són de gent que potser mereixerà més confiança que un servidor. En un d'ells, una eminència com Ramon Folch qualifica de “criminal” l'actitud dels governants i la societat envers la natura. En l'altre, encara amb més cruïda, Martí Boada manifesta el seu escepticisme i afirma que “la societat ja ha optat pel suïcidi col·lectiu”. Algú ho havia de –tornar a– dir.